

Köszöntő: JÓ TANULÁST!

Kezdődik az iskola, az idén szeptember 12-én. Iskolásainknak, az őket oktató tanároknak és a gyerekek szüleinek kívánunk sok erőt és türelmet. „Minden kezdet nehéz” – mondja cikkírónk az *Aktuális üzenet* rovatban – „de az erőfeszítés, a kitartás meghozza a maga gyümölcsét”. Kívánjuk, teljék benne örömük, hogy a kis- és nagy diákok papírt, ceruzát – könyvet – vehetnek a kezükbe, iskolába járhatnak, készülhetnek az életre...

Az „elindulni szeptemberben” írói-újságírói szép gondolat illusztrálására szántuk a szilágyperecseni fehér ruhások gyönyörű fotóját: mind fiatalok, az ő kezükben is ott van a Könyv. Ugyancsak nagy örömmel adjuk közre a *Bemerítési rovat* mindegyik ilyen tudósítását. És mindeközben gondolunk azokra is, akik a Mester iskolájában tanítanak, nevelnek, közreműködnek – tegyék továbbra is, hűséggel. Mindnyájuknak jó tanulást! (*A szerk.*)

Bemerítés Szilágyperecsen – Június 12-én, pünkösd első napján, kilenc fiatal merítkezett be Szilágyperecsenben – az Úr Jézus példája szerint, vallást téve ezzel hitükről és engedelmességükről. *A képen balról jobbra látható: Király Tibor vendég lelkipásztor, Kulcsár Attila Mihály, Báka Dávid Tibor, Balla Tamás, Józsa Dániel, Boncikai Hortenzia, Darabont István, Balla Lénárd, Domokos Artúr Benjámin, Józsa Dávid és Borzási István helyi lelkipásztor.* Mindannyian a szilágyperecseni gyülekezet tagjai lettek. Többen a tavalyi evangélizáció alatt döntöttek, hogy

követik az Úr Jézust, mások a Hargitán vagy az ez évi evangélizáción választottak az Úr hívó szavára. A pünkösti ígét Király Tibor lelkipásztor testvér hirdette a népes gyülekezet előtt, majd az új tagokkal úrvacsorához is járultunk. Kézrátétellel a helyi és a vendég lelkipásztor, valamint a gyülekezet diakónusa imádkozott. Az Úr tartsa meg őket a kegyelemben! Délután a gyülekezet épülő klasszikus orgonáját vettük használatba, amellyel ezután a közös énekeket kísérvük. Ennek teljes elkészülése a jövő év végére várható. (*B.I.*)

Meghívó gyülekezeti találkozóra

Érmihályfalva

Az **ÉRMIHÁLYFALVI MAGYAR BAPTISTA GYÜLEKEZET** október 3. vasárnapján, 16-án tartja az imaháza építésének 100 éves jubileumát. Az ünnepélyünkre szeretettel hívjuk és várjuk haza mindazokat, akik gyülekezetünkől és városunkból más helységbe vagy országba kerültek. Részvételi szándékukról kérjük, hogy tájékoztassák lelkipásztorunkat, Gál Győző testvért, a fentebb jelzett időpontot megelőző vasárnapig a köv. telefonszámok valamelyikén: 00 40 259 355458 (vezeték) vagy 00 40 735 50 1020 (E-baptifon).

A gyülekezet bizottsága

Meghívó a Nőszövetség 6. választói közgyűlésére

Szeretettel értesítjük a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetségéhez tartozó gyülekezetek nőtestvéreit, hogy választói közgyűlésre hivatalosak. A 6. választói közgyűlésre folyó év október 1-én, Kolozsváron kerül sor. Ez alkalommal szeretnénk megemlékezni arról is, hogy ezelőtt 20 évvel épp Kolozsváron alakult meg a Nőszövetség.

A gyülekezetekből többen is eljöhetnek, de képviselőként az alábbi kitételként küldjenek delegátusokat a nőtestvérek: 1-50 nőtestvér után egy képviselő, 51-100 nőtestvér után két képviselő, 101-150 után három, 150 felett minden 50 nőtestvér után még egy képviselő.

A választói közgyűlés reggel 10 órakor kezdődik a kolozsvári magyar baptista imaházban (Str. Cernavoda nr. 14.)

A vendégfogadásra való felkészülés végett kérem, jelentkezzenek legkésőbb szeptember 24-ig az alábbi elérhetőségek valamelyikén.

Postacím: Bálint Ibolya, Cluj Napoca, 400187, Str. Gorunului 21

Tel: 0264 534 181, E-baptifon: 0735 500 424,

emailcím: balintpalibi@gmail.com

Testvéri szeretettel a Nőszövetség vezetősége nevében:

BÁLINT PÁLNÉ IBOLYA

Felvételi a nagyváradi Timóteus bibliaiskolába

Bibliaiskolánk ismét felvételit hirdet az alapfokozatra és a levelező tagozatra. Az alapfokozat hétvégi oktatást foglal magában (péntek délután 16-20 óra és szombat délelőtt 8-12 óra között). A levelező tagozat hallgatói évente ötször jönnek konzultációra. Mindkét tagozatra a felvételi szeptember 24-én délelőtt 10 órakor kezdődik a bibliaiskolánál!

A bibliaiskola nyitva áll minden olyan személy előtt, aki valódi keresztyén jellemmel bír, tagja egy helyi keresztyén baptista gyülekezetnek, középiskolai érettségi oklevéllel rendelkezik. További feltételek: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás, és egy önéletrajz, amely tartalmazza a megtérés leírását és a felvételizőnek a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződéseit. A felvételi vizsga két részből áll: 1) egy írásbeli vizsga, amely a felvételiző bibliaismeretét hivatott feltárni; és 2) egy interjú a vezető tanács tagjai előtt. A beiratkozáshoz szükséges dossziét a Bibliaiskola titkárságán (új épület 101-es szoba) vagy a szövetség irodájánál kell elhelyezni. Az érdeklődőknek részletes információkkal szolgálunk.

Címünk: Str. Berthelot Nr. 5, Oradea 410050.

Tel. 0259-413289; 0735-500985 (baptifon);

e-mail: emericus8@yahoo.com.

Ungvár – Ukrajna

1. Szolgálatunkról:

Jelenleg a szolgálatunk Ungvárra és Kisszelmence (18 km Ungvártól az Ukrán-Szlovák határ mellett) terjed ki.

Ungváron jelenleg 6 tag van rajtunk kívül. 4 tag nyugdíjas (3 nő, 1 férfi) és egy fiatal házaspár 3 gyerekkel (10, 6, és 3 évesek, mind fiuk:)). Gyülekezeti alkalmakat tartunk Vasárnap reggel 10.00-tól, és csütörtök délután 6 órától bibliatanulmányozó alkalom van, pénteken délután 6 órától pedig női kör, amelyet 3 testvérnő látogat rendszeresen.

Kisszelmencen Vasárnap délután 4 órától tartunk istentiszteletet, egy olyan idős néninél, aki régen egy baptista gyülekezet tagja volt, de miután férjével ebbe a faluba költöztek egyedül maradt, mivel az egész falu katolikus. Itt két kislány jött el, az unoka és barátnője, akik szeretnének angolul tanulni.

2. Imatémák:

Mivel itt szeptemberben kezdődik az egyetem, imádkozzunk, hogy Isten nyisson kapukat az egyetemisták felé, és azért is, hogy tudjunk új kapcsolatokat kiépíteni, mivel itt sok a különböző vallásokból kivált független csoport, kevés a barátkozó és érdeklődő ember, mivel az emberek félnek a szektáktól. A helyi református lelkész és esperes megtérésért is imádkozzunk, mivel több gyülekezetében is azt hirdeti, hogy a baptisták veszélyes szekta és kerülni kell őket.

Szeretnénk egyféle jótékonytságot gyakorolni a női kör segítségével szegényebb családok felé, amelynek keretében az evangéliumot is elvinnénk hozzájuk, családokon kívül gondoltunk még egy helyi árvaházra, amely a református egyházon belül működik, itt sajnos lehet a jótékonytság ellenére sem fogadnának szívesen.

Kisszelmencen és a szomszéd faluban, Gálocson van néhány gyermek, akik tanulnának angolul. Ezek az órák vonzóak a szülők számára is, mivel itt magyar iskolákban csökkentett óraszámban tanítják az angolt, és mivel az órák térítésmentesek. Ezeken az órákon örömhírklub formában szeretnénk foglalkozni gyerekekkel, az idegen nyelv tanulása mellett. Imádkozzunk, hogy a két falu egyikében valamelyik iskola adjon nekünk egy termet, amelyet heti rendszerességgel használhatunk. Valamint szükségét látnánk egy nyomtatónak, amit ezekre az alkalmakra is és az egyetemista misszióban is használhatnánk.

Imádkozzunk azért, hogy Isten adjon nekünk egy zenészt a gyülekezetbe, mert így kissé hamisan énekelünk. :(

KELEMEN SZABOLCS és KRISZTINA

*Testvéreink ez évben kezdték meg több éves missziós szolgálatukat Kárpátalján (Ukrajna).

Bátorítás a kezdéshez és biztatás a folytatáshoz

„Minden kezdet nehéz” – szokták mondani, de az erőfeszítés, a kitartás meghozza a maga gyümölcsét. Nagyon rég volt az az első szeptember 15-e, amikor én is elkezdtem az iskolát, de az utána következők is mind meghozták a maguk nehezét. Már augusztus közepétől figyeltük, hogyan készülnek a gólyák, fecskék, és tudatosították bennünk, hogy már nincs sok a szünidőből.

Hadd következzen itt néhány igei jó tanács iskolakezdőknek, szabadságról visszatérőknek, és azoknak is, akik talán megszakítás nélkül hordozzák az étellel járó terheket.

Minden életszakasznak sajátos a teendője. A fiatalok a tanulás időszaka. Megtanulunk tanulni, hogy aztán egy életen át képezhessük magunkat azon a területen, ahol éppen tevékenykedünk. A tanulás jellemet formáló, és jellemet követelő feladat.

Tervezzünk előre, de csak egy napnak a terhé hordozzuk egyszerre.

Pál apostol előre megtervezte missziói útjait. Hogy munkánkat jól végezzük, életünket hasznosan töltsük, szükség van jó tervekre. De az már baj, ha engedjük, hogy a jövő feladatainak terhe ránk szakadjon. „Még hány nehéz év, még hány nehéz vizsga!” – számoljuk. Sőhajtunk, és a terhek súlya alatt tehetetlenné válunk.

Nem azért kell terveznünk, hogy átlátva a hosszú távú teendőket, azok megbénítsák jelenünket, hanem hogy minden napra tudjuk a feladatunkat. Sajnos engem is sokszor és sok mindentől visszariasztott (pl. hangszerezen való tanulásnál) a gondolat, hogy „mennyi van még ahhoz, amíg abból lesz valami, talán sose érem meg, túl nehéz”.

Az Úr Jézus így tanít: „*Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.*” (Mt 6,34)

Biztasson bennünket ez a tudat, hogy habár az embereknél mások is az elvárások, Isten soha nem vár el tőlünk többet, mint ami egy napba befér.

Számítsunk az Úrra, ő mindig ott van! Ha azt végezzük, amit éppen akkor nekünk tenni kell, egész biztosan magunk mellett tudhatjuk az Urat. Az egyik leggyakrabban előforduló ígérete ez: „*Ne félj, mert én veled vagyok*” (Ézs 41,10; 43,5; ApCsel 18,9-10).

Gyakran elfeledkezünk arról, hogy problémánkkal hozzá jöjjünk, csak akkor fordulunk újra hozzá, amikor már kifogytunk minden megoldási lehetőségéből. Ha Ő a te oldaladon van, akkor egyszerűen nincs megoldhatatlan helyzet.

Légy te is mindig az ő oldalán! Számíts rá! Ha nem ezt teszed, azzal megsérted Őt. Isten Krisztusban új szövetséget kötött és köt a benne hívőkkel. Ha mi hűtlenkedünk, ő akkor is hű marad! (2Tim 2,13).

Az idő értékes, és soha vissza nem térő kincs! Tudatában kell lennünk, hogy bizonyos szempontból az idő a legértékesebb kincsünk. Fogy akkor is, ha nem töltjük, nem költjük. Ha ez nincs, már nem tudunk szeretni sem, alkotni sem, jót tenni sem: „*Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót*” (Gal 6, 10), ugyanis „*Mindennek rendelt ideje van*” (Péld 3, 1). Ha most van ideje a tanulásnak, vagy a munkának – vagy éppen a házasodásnak, a segítségnyújtásnak, evangélizálásnak – akkor azt most kell megtennünk. A mennyben már nem tudjuk Istent ezekkel a dolgokkal szolgálni. És habár sok minden elmúlik – anyagi megvalósításaink, tanulásunk nem érvényes az új törvényekkel működő világban – mégis szorgalmunk és hűségünk szerint méri életünket majd az Úr.

„Minden kezdet nehéz” – a fotó illusztráció.

Van még esély! Talán az olvasók között van olyan, aki úgy érzi: „az én vonatom már elment, elkéstem a tanulással”. (Hallottam olyan hetvenévesről Angliában, aki ilyen késői korban még sikeresen elvégezte az egyetemet.) A fiatalabbak között is lehetnek olyanok, akik úgy gondolják: ma a lehetőségek világát éljük, azt kell kihasználni.

Akár a tanulásban, vagy ha a munkában kezdünk újat, ne feledjük: mindenek felett ott van Isten! Ezért az első dolgok kerüljenek az első helyre, úgy, ahogy azt az Úr Jézus tanította: „*De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*” (Mt 6,33)

KELEMEN J. SÁNDOR *lp.*,
Marosvásárhely

„A fiatalok a tanulás időszaka: megtanulunk tanulni, hogy aztán egy életen át képezhessük magunkat.”

„Családias, lélekerősítő, jó találkozásonk volt”

Július 1-3 között azok a Zilahról elszármazott baptisták találkoztak „otthon”, akik a 1970-es évektől kezdve kerültek el a világ különböző részeire: Amerikába, Magyarországra, Ausztriába, Németországba vagy Erdély más vidékeire. Körülbelül 200-an látogattak haza, ezek közül 120-an külföldről.

A nyolcvanas évek fiataljai már pénteken 12 órakor összegyűltek, majd este hétkor istentisztelettel kezdődött a találkozó. Az alkalmon Veress Efraim és Deák Zsolt szolgált igemagyarázattal, bizonyosságtétellel pedig Lakatos Csaba Cleveland-ből, ifj. Veress Ernő Kézdivásárhelyről, Szabó Barna Gödöllőről. A zenei szolgálatban a hazaiakon kívül Kiss Juhász Vilmos és Pápai János, valamint Dajka Attila és Tünde vettek részt. Péntek esti szolgálatában Veress Efraim a Római levél 12. fejezete alapján az Istennek tetsző, élő és szent áldozatról beszélt.

Szombaton a Meszestre tervezett kirándulás az esős időjárás miatt egy rövid délutáni kiruccanásra szűkült, így reggel fél tizenegyőtől a gyülekezeti teremben találkoztak a testvérek. Nagy István és Székely Béla buzdított imára, majd bemutatkoztak a hazaérkezettek. Egy-két mondatban min-

denki elmondta, honnan érkezett „haza”, kivel. Ezután Ifj. Veress Ernő szolgált igemagyarázattal a Jób története alapján. Kiemelve Jób sokat idézett mondatát – „Az Úr adta, az Úr vette el, legyen hódott az Úr neve” – beszélt arról, hogy van, amit mi szerzünk és mi veszítünk el, amit az ördög ad és ő vesz el, amit Isten ad és mi nem tudjuk megtartani, de olyan is, amit Isten ad és Ő is vesz el.

A közös ebéd után – amit a zilahi testvérek lankadatlan vendégszeretettel szolgáltak fel – beszélgetésekkel, és a javuló időjárást kihasználva, rövid kirándulással telt a délután. Este hét-kor találkozott újból a gyülekezet, ezen két bizonyosságtétel meghallgatása után Vass Gergely volt zilahi lelkipásztor Isten hatalmas karjáról hirdetett ígét.

Vasárnap reggel – a Lakatos Csaba, Kui Bálint, Szabó Barnabás és Elekes Sámuel által vezetett imaáhitat után – szintén Vass Gergely testvér hirdetett

ígét az Ézs 40:27-31 alapján, kihangsúlyozva a találkozó alapgondolatát: hogyan erősödhetünk meg a belső emberben (Ef 3:16). Id. Veress Ernő, korábbi műtétje ellenére is szolgált, a belső ember megerősödésének feltételeit tisztázta.

Vasárnap délután bizonyosságtételekkel, majd újabb igehirdetéssel folytatódott – és ért véget – a találkozó, amelyet Borzási István mondott el a 2 Korinthus 10 alapján, továbbfejtegetve a találkozó alapgondolatát erőről és gyengeségről.

Családias, lélekerősítő, jó találkozásonk volt. Istené érte a dicsőség. Aki visszahallgatná az előadásokat, áhítatokat, bizonyosságtételeket, a www.livestream.com/baptistavzilah internetcímen teheti meg, aki pedig a fotókra kíváncsi, a „volt zilahiak talalkozoja 2011 julius 1-3” Facebook linket keresse.

GÖNCZI GÉZA

Keresztyén élet: ige, közösség, misszió

Isten kegyelme folytán július 24-én örömnép volt a sepsiszentgyörgyi magyar baptista imaházban. Ezen a napon történt **Dóczi Tibor**, teológiát végzett testvérünk lelkipásztorrá avatása, aki elfogadta a körzetünk meghívását a pásztori szolgálat végzésére.

Az imaház épülete vasárnap kora reggel megtelt. Az ünnepélyünk áhítattal kezdődött: az 1Kir 19:19-20 versei alapján Veress Bálint kézdivásárhelyi diakónus és Jankó György sepsibükszádi gyülekezeti vén buzdított imádkozásra.

Az istentisztelet keretében a 4Móz 6:1-8 alapján Borzási István szilágyperecseni lelkipásztor hirdette az igét. Testvérünk hangsúlyozta, hogy egy felavatott lelkipásztortól, de mindazoktól, akik még inkább Krisztusnak kívánják szálni életüket, többet vár el az Úr: a lemondás (a néha jónak tűnő dolgokról is), az elkülönülés (látszik-e Isten gyermekein, hogy különböznek másoktól?) és az odaszánás területein.

Az igehirdetés után Dóczi Tibor mondta el megtérésének és a szolgálatra való elhívásának a történetét, majd válaszolt a hitelvi meggyőződésével kapcsolatos kérdésekre, azt követően az avató lelkipásztorok: Bertalan Péter, Borzási István, Dóczi György, János Csaba, Kiss Zoltán és ifj. Veress Ernő kézzel a szívvel imádkoztak ifjú testvérünkért.

A délelőtti köszöntések sorát Bertalan Péter ny. lelkipásztor nyitotta meg, aki a sepsiszentgyörgyi gyülekezet nevében szólott. Dóczi György kibédi

lelkipásztor mint édesapa és munkatárs köszöntött. Kifejezte jókívánságát Győrfi Tóbiás baróti, Simon András homoródszentmártoni lelkipásztor, valamint a brassói gyülekezet részéről Vásárhelyi Mózes testvér.

A délelőtti istentisztelet után minden kedves jelenlevőnek megadatott a lehetőség, hogy részt vegyen a közös ebéden – amiről a helyi és a körzet gyülekezetei gondoskodtak.

Délután négy órától folytatódott az ünnepi istentisztelet. Székfoglaló igehirdetését Dóczi Tibor lelkipásztor az 1Thessz 1:4-10 versei alapján tartotta, amelyben hangsúlyozta az ígére, a közösségre, és a misszióra alapuló keresztyén élet fontosságát. Ezután a frissen avatott lelkipásztort köszöntötte: Veress Bálint Kézdivásárhelyről, Miklós Regina Marosvásárhelyről, Kiss Zoltán lp. Krasznáról, Rákosi András Csernátonból, Szabó László Márkosfalváról, Gábor Ruppi korondi missziómunkás és Szabó Szilárd csíkszeredai lelkipásztor. A köszöntések

között a helyi énekkar, valamint ifjúsági csoport szívhez szóló énekeivel dicsérte az Urat.

A befejező igehirdetést ifj. Veress Ernő székelykeresztúri lelkipásztor tartotta. A 2Sám 5:6-24 igeversekből hangsúlyozta, hogy Isten szerinti „nagy” ember csak az lehet, akit az Úr választ, aki Isten népéből való, aki nem a gazdagságra építi az életét, de az ő törvényéhez ragaszkodik és alázatosságban jár.

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy Urunk nagyon szép napot ajándékozott nekünk. Hisszük, hogy a sepsiszentgyörgyi gyülekezet és körzete, új lelkipásztorukkal együtt, Istenünk jóvoltából sok áldást tapasztal majd a jövőben. Köszönjük az imatámogatást, valamint a testvérek és a gyülekezetek részéről az anyagi segítséget, amely által szépen lefolyhatott ez örömnép az Úr dicsőségére.

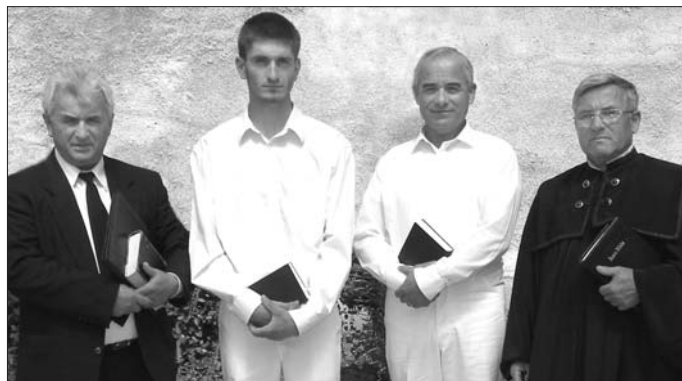
JÁNOS CSABA

a sepsiszentgyörgyi gyülekezet volt ügyvezető lelkipásztora

BEMERÍTÉSEK

Magyarremete – Július 3-án bemerítési ünnepélyt tartottunk a magyarremetei baptista gyülekezetben. Isten igéjét Balla Frigyes testvérünk hirdette a Róma 6:3-11 alapján. A bemerítést Elekes József helybeli lelkipásztor végezte. Isten kegyelméből két fehér ruhás pecsételte el életét az Úr Jézus mellett. A fotón balról jobbra: Balla Frigyes, Bálint Sámuel, Leopold László és Elekes József. Istennek legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért, amelyben részesíti az ő gyermekeit. Kívánjuk, hogy az Úr tartsa meg az új tagokat ezen az úton, és hogy lelki növekedésben legyen részük. *(Bálint Márta)*

Biharpüspöki – Két fehér ruhást merített alá Papp Dezső lelkipásztor a biharpüspöki imaház medencéjében július 3-án, vasárnap délután. Szilágyi Andrea a gyülekezetben nőtt fel, és az utóbbi egy évben érlelődött meg benne az Úr Jézus követésére való teljes átadás. Marosi Attila a döntést csupán pár héttel korábban hozta meg; ennek előtte Istent már jó ideje kereste, számos keresztyén könyvet tanulmányozott át és közelről figyelhette a családjában történt változásokat: régebben a felesége szüleinek, majd tavaly a feleségének a megtérését. Az ünnepélyre összegyűlt a körzetből is a testvériség: Biharszentjánosról és Hegyközsáldobágyról. Isten igéjét Simon József lelkipásztor-szövetségi elnök hirdette, bizonyásgtétellel Antal Dezső és Szilágyi Géza előjárók szolgáltak, a helybeli énekkart Bokor Barnabás, Borbély Ferenc és Farkas Tibor vezette. Az örömteljes és emlékezetes alkalom szeretetvendégséggel fejeződött be. *(Sz.L.)*

Nagyvárad-roma gyülekezet – Az idei évben először január 23-án, egy vasárnap délután tartottak bemerítési ünnepélyt a nagyvárad-roma imaházban, igét hirdetett Simon József lelkipásztor (Zsid 3:15), a bemerítést Kajcza János, a gyülekezet lelkipásztora végezte. (A fotón Kajcza testvér mellett Incze Zoltán, a gyülekezet egyik szolgálattevője – *K.J.*)

„Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.” (Jel 22:14)

Beszterce – Augusztus 7-én örömteli ünnepélyünk volt Besztercén, sokan eljöttek, rokonok, barátok, az imaházunk zsúfolásig megtelt. A délelőtti istentiszteleten, az 1Pt 1:17-25 alapján Simon József szövetségi elnök, nagyváradai lelkipásztor által szólíttatott valamennyiünket az Úr. Jó volt hallani a fehérruhások biznyságtételét, látni az örömet és odaszánásukat. A bemerítést Kelemen Sándor lelkipásztor végezte. (A fotón balról jobbra: Simon József, Csete Éva, Szilágyi Tímea és Kelemen Sándor.)

A közös ebéd után három órától aratási ünnepélyt tartottunk, Simon József testvérünk a 126. Zsoltár alapján személyes biznyságtételével illusztrálva hirdette az ígét. A vendégek és a helybeli testvérek részéről köszöntések, szavalatok hangzottak el, többször megszólalt a gyülekezetünk fiúkara. Miközben együtt örültünk az új tagokkal, felébredt bennünk is a vágy az Úr iránti teljesebb oda-
szánásra. **(K.S.)**

Zilah és Mocsolya – Június 12-én, pünkösdkor tartott a zilahi gyülekezet bemerítési ünnepélyt, ígét hirdetett id. Veress Ernő testvér, a bemerítést Budai Lajos helybeli lelkipásztor végezte. A fotón, fenti kép, balról jobbra: id Veress Ernő, Dombi Balázs, Gál Heléna, Rákosi Róbert, Oláh Rebeka, Bándi Zoltán és Budai Lajos.

Május 15-én volt a legújabb bemerítés Mocsolyán, amikor 10 fehérruhás pecsételte el magát Jézus Krisztusnak. Az alkalom nagy örömet jelentett az új megtérőknek, a gyülekezetnek és a roma misszióban szolgáló munkatársaknak. A fotón, lenti kép, az első sorban (balról jobbra): Budai Lajos zilahi lelkipásztor, Lakatos Erzsike, Lakatos Krisztina, Lakatos Gyöngyike, Orosz Tünde, Varga Tibor, Orosz Miklós diakónus. A második sorban: Dan László a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány részéről, Orosz Gábor, Lakatos Imre, Varga Árpád, Orosz Norbert, Boros Miklós (a kép egy fehérruhásnak a pillanatnyi távollétében készült).

Rottmayer János (1818-1901)

Nem maradt fenn tőle egyetlen leírt prédikáció sem; nem alapított nagy taglétszámú, erős gyülekezeteket; nem merítette alá fehérruhások tömegét – mégis egyike lett azon áldott úttörőknek, akikre az utókor magyar baptistái hálás szívvel emlékeznek vissza.

Rottmayer János nem a bőséges aratás, hanem a küzdelmes ugartörés és magvetés feladatát kapta Istentől. Az ő munkássága nélkül talán egészen másként alakult volna a Kárpát-medence különböző nemzetiségeinek baptista missziótörténete.

Fiatal fiúként a zene, a szépművészetek iránti vonzalommal tekintett az ígéretes jövőbe. Valami értéket, valami tetszetőst akart alkotni hangokból, fából, amiben ihletett lelkének rezdüléseit kifejezheti. Nem gondolta volna még akkor, hogy hangján, munkáján keresztül az élő Isten Lelke fogja magát kifejezni, és hogy amit „alkotni” fog, az maradandó érték lesz a mennyország számára.

A tanulás helyszínein

Kissé csalódottnak érezhette magát, amikor édesanyja a világi művészberkek hírhedt légkörétől féltve azt tanácsolta fiának, hogy a Rottmayerek hagyományát folytatva asztalosságot tanuljon. Ha már így alakult a helyzet, lehet ő még iparművész! Csodálatos bútorkat faraghat indákkal, angyalakkal, ha majd megtanulja, miként idomítsa keze alá a fát! Pest-budai szülői házából Bécsbe indult mesterséget, művészetet tanulni, később Drezdában, Berlinben kötött ki. Nem tudta még, hogy sorsát Isten igazgatja, aki mindent az Ő uralma alatt tart, s aki az iskolák, a tanulás lehetőségének kapuit is csukja-nyitja az Ő választottai előtt.

Találkozások Hamburgban

Az ifjú asztalosmester csak a pénzt, csak a kenyeret látta maga előtt, amikor az 1842-es hamburgi tűzvész utáni újjáépítések alkalmával a városba megérkezett. Éppen abba a városba, amelyben a kontinentális Európa egyetlen baptista gyülekezete működött – méghozzá olyan gyülekezet, melynek vezető lelkipásztora töretlen meggyőződéssel vallotta, hogy „Minden újjászületett baptistának misszionáriusnak kell lennie!” Áldottak a korsóvivő emberek, a szürke nevűek, a névtelenek, akik Isten választottainak útjába kerülnek

valahogy a megfelelő helyen, a megfelelő időben! Hinrichsról csak annyit tudunk, hogy Rottmayert ő hívta el a baptisták istentiszteletére. És aki négy esztendő múlva visszatért a magyar fővárosba, már nem az a Rottmayer János volt többé, hanem egy teljesen új ember, teljesen más célokkal.

Önkéntes, majd hivatásos bibliárus

Házuknál, a Perlhuhngasse 8. szám alatti asztalosműhelyben hamarosan baptista gyülekezet alakult. Ez azonban az 1849-es fegyverletételt követő megtorlások idején felbomlott, így a közösségre vágó, ifjú Rottmayer házaspár a pesti német református egyházzal egyesült Skót Misszió összejöveteleit kezdi látogatni.

Az első magyarországi baptisták: Marschall József, Rottmayer János és Vajka János; 1844-ben részesültek a felnőtt hitvallók bemelegítésével történő keresztségében.

1860-tól kezdődően sikerül újra elindítani a baptista missziót. Rottmayer szabad idejében a Skót Nemzeti Bibliatársulat besegítő munkatársaként Bibliát árusít, a zsidók felé is nyitni próbál az evangéliummal.

Időközben megszületett négy gyermek, megbetegedett a feleség, csődbe jutott az asztalosipar. Rottmayer úgy gondolta, hogy családotól kivándorol Amerikába. De Isten másként gondolta! A Skót Misszió hivatásos bibliaterjesztőként munkatársai közé fogadta a

baptista asztalost, és 1866-ban Erdélybe, Kolozsvárra küldte, hogy ott Biblia-lerakatot létesítsen.

Bibliák Erdélybe – ezerszámra

Kéziszerszámainak árán, négy árvaival indult el Rottmayer Erdélybe. Megbízatását, miszerint a „kolportörnek kötelessége a társulat által kijelölt területeken házról-házra menni, minden válogatás nélkül és mindenkinek felajánlani a Szentírást”, hűségesen teljesítette: már az első esztendőben tízezer Bibliát eladott!

A Szentírás és más, keresztyén kiadványok terjesztése közben bizonyosságot tett Megváltójáról, az üdvösség útjáról templomokban – amikbe szívesen és nagy örömmel várták – utcákon és magánházakban egyaránt.

Miután munkatársakat kapott, akik Erdély-szerte hordták-vitték a Bibliákat és az evangéliumot, a lakásában létesített raktárra és a kolozsvári missziómunkára több ideje adódott. Habár Kolozsváron és környékén nem sok román élt akkor, elkezdte a román nyelvet is megtanulni, hogy közöttük is végezhesse a missziót. Ehhez is komoly elszántság, felelősségtudat, az Úrért égő szív kellett!

Érzékelte az erdélyi misszió szükségét

S miközben Bibliák tízezrei találta gazdára, és a szélsőségesen liberális prédikációkhoz szokott fülek a tiszta evangéliumot hallgatták, készült, puhult a talaj Kornya Mihályék szolgálataira számára.

Habár Rottmayer köztudottan nem végzett „propagandát” a saját felekezete javára, amint azt a Bibliatársaság szigorú szabályzata előírta (innen is eredt nagy népszerűsége a különböző felekezeti tagok, sőt lelkészek, teológiai professzorok között is), kezdettől fogva a baptista hitelvek elterjedését kívánta egész Magyarországon.

„Nagyon időszerű lenne – írta a Warheutszeuge 1884. augusztus 15-i számában – ha kiküldhetnénk egy magyarul beszélő testvért a hamburgi misszióiskolára, hogy végül egy képesített magyar testvér állhatna a misszió szolgálatába. ↗

Az érszakácsi fúvószeneke

Semmi sem tart örökké e földön, de amit félévszázaddal korábban tettek a szakácsi fiatalok az akkori, nehéz körülmények között, megmarad, mert Jézusért tették.

Érszakácsi az Érmellék egyik legrégibb Árpád-kori települése, 1240-ben Zaka, 1583-ban Szakácsi néven említik Kraszna, majd Belső-Szolnok vármegyében. Királyi szakácsok voltak első lakói, innen veszi nevét. Jelentős események színhelye, többször is felégették.

Ezeréves története alatt többször is újjáépítette keresztyén népe, melynek törzséből a 20. sz. elején friss hajtásként jelent meg a magyar baptista közösség. Az alig 40 tagot számláló gyülekezetnek tellett erejéből, hogy a többre-szebbre vágyó lelkes fiataljaiból egy négyszólamú vegyeskar és egy fúvószeneke is alakulhasson – az Úr nagyobb dicsőségére.

Egy 1952-ben készült fényképfelvétel szerint a zenekar tagjai a következők voltak, az első sorban, balról jobbra: Balog Sándor, Demjén Balázs, Balla Sándor karmester, Demjén Sándor és Balog Zsigmond klarinétal; a hátsó sorban, balról jobbra Balla Zoltán, Mátis Géza, id. Balog Zsigmond, Hajdú János, Balla Géza és Pap Géza; a nagydob jobboldalán, fekvő helyzetben: Balog József kisdobos.

Volt egy idő, amikor a Balog család négy férfi tagja, apa és három fia egyszerre voltak a zenekar és énekkar tagjai is. A gyakorlásra, tanulásra szánt időt a közösség érdekébe állították, nem csak Szakácsiban, hanem azokban a helységeken is, ahova az Úr vezette őket életük folyamán, létfenntartási okok miatt.

Az oktató és karvezető Balla Sándor, miután (ő is) Nagybányára került, tevékenyen vett részt hosszú éveken át, mint aktív zenész és oktató Nagybányán, Felsőbányán, és a koltói gyülekezetben, ahol főleg a pengetős hangszerek oktatásában tevékenykedett. Egyik fia, Vilmos, a nagybányai fúvósokat vezényli és az utánpótlást készíti elő, míg Sándor nevű fia a zenekar aktív tagja. Minthogy aktív tagja az egykori ifjú szakácsi klarinétos, Balog Zsigmond is, aki 75 évesen is fiatalosan és „őrállóként” fújja a kürtöt, jó példát mutatva.

Semmi sem tart örökké e földön, de amit félévszázaddal korábban tettek a szakácsi fiatalok az akkori, nehéz körülmények között, megmarad, mert Jézusért tették. A fénykép csupán emlékezteti az utókort, arra a szellemi munkára, ami egykor Szakácsiban elkezdődött és a messze távolba eljutott. Hatása pozitívan érződik napjainkban is.

KASZTA ISTVÁN, Nagybánya

Felhasznált irodalom – Petri Mór:
Szilágyvármegye monográfiája.
Információkkal szolgált: Balog Zsigmond,
Nagybányán, 2011. januárjában. A kép
Balog Zsigmond (75) tulajdona.

⇒ *Nagyon sok a tennivaló! Meyer testvérnek bőségesen akad tennivalója Pesten és annak környékén, az erdélyi misszió ugyanakkor gondozatlan.*

Ugyanekkor egy lelki folyóirat megalapítását is szorgalmazta, ám arra csak több mint tíz esztendővel később került sor. 1872-ben a Vasárnapi Iskolai Szövetség kiküldte Morse titkárát, hogy elsőként szervezze meg a vasárnapi iskolákat Magyarországon. Kolozsváron nagy meglepetés érte: itt már hosszú évek óta rendszeres vasárnapi iskolai oktatás zajlik németek, magyarok és románok között!

Rottmayer János 1876-ban megszerkesztette, és kiadta az első magyar

nyelvű, gyermekek számára készült, vallásos énekeskönyvet: *Énekek a keresztyéni vasárnapi iskolák számára* címmel. Az általunk ismert legelső magyar énekeskönyv ez, amiben a *Csendes éj* megjelent.

Munkásságát összegezve

1901. március 26-án elhunyt a legelső magyarországi baptisták egyike, a legjelentősebb missziómunkás. A baptista közösségből kizárt második felesége nem is értesítette erről lelki testvéreit.

Biblia, tanítás, tanulás, könyvek és mindenek fölött Isten nagy kegyelme – ezekkel kezdődött egy olyan munka,

amely több, mint andalító vagy sodró erejű zene, és több, mint mívesen faragott, gyönyörű bútorok.

A szelíd úttörő utódai

Száznegyvenöt évvel azután, hogy Rottmayer János Kolozsvár felé elindult, Erdély több mint két és félszáz településén van magyar baptista gyülekezet illetve misszióállomás. A szelíd úttörő csontjai szántáz esztendeje porlanak a házsongárdi sírban – ha ugyan megvannak még – a helyéből kimozdított emlékkő alatt, de annak, amit ő vetett, a mai napig nem ért véget az aratása.

KISS LEHEL

Vannak gondjaink, de nagyszerű történéseink is

Az Európai Baptista Federáció szokásos őszi tanácskozását az idén Názáretben tartja, szeptember 21-25 között. A találkozó egyben jubileum is: 100 éve, hogy megkezdődött a baptista misszió a Szent Földön. Az alábbi interjú **Anthony Peck** EBF-főtítkárral készült Szilágyballán, március 19-én, a Választókongresszus másodnapja reggelén.

Milyen idős az EBF és hol vannak a határai?

– A 2. világháború után indultunk, 1949-ben, azzal a törekvéssel, hogy a háború pusztításai után újjáépítsük a baptista felekezetet. Valójában a Baptista Világszövetség segélyprogramjából nőttünk ki. A gyülekezetek háború okozta sebeinek gyógyítása közben érlelődött meg a felismerés, hogy legyen Európának egy saját baptista szervezete.

Az első 40 esztendőben jóval kevesebb tagszövetségünk volt. A kommunizmus bukása után ezen a téren is nagy változás állt be. Például az óriási Szovjet birodalom felbomlásakor, ahol korábban csak egy szövetség működhetett, a függetlenedő új államokban önálló baptista szervezetek alakultak. Jelenleg 57 alkotó tagja van az EBF-nek: 52 szövetség, és öt önálló baptista gyülekezet.

Majdnem mindegyik európai országnak, valamint a legtöbb közel-keletinek is van baptista szövetsége, és jó néhány Közép-Ázsiában. Ha elindulunk nyugatról, Portugáliától, átszelve az időzónákat elérkezünk a keleti szélig, Vlagyivosztokig. Ugyanakkor vannak gyülekezeteink még az északi sarkkör fölött is, Norvégiában. Délen egészen Egyiptomig mehetünk, ez az afrikai ország a mi közel-keleti csoportunkhoz tartozik. A legutóbbi hozzánk csatlakozott tag egy baptista gyülekezet Bahreinből, mivel a politikai nyugtalanság miatt korábban erre nem volt lehetőség *(Bahrein kis szigetország a Perzsa-öbölben, lakosainak száma kb. 800 ezer – szerk. megj.)*.

Milyen feladatokat vállal az EBF?

– A '80-as évek végéig munkánk nagy részét a kelet-európai hívők támogatása jelentette, azoknak a megsegítése, akik a Szovjet hatalmi övezetben a „vasfüggöny” mögött éltek. A jugoszláviai háborúk idején, még mindig elsőrendű volt a humanitárius segítségnyújtás. Azt követően, hangsúlyt kapott a misszió- és evangélizáció, gyülekezetplántáló programot indítottunk, és ez Romániára is vonatkozik. Közbenjárunk a vallásszabadság érdekében, különösen a Közel-

Keleten és a közép-ázsiai országokban, ahol a baptisták üldöztetést szenvednek. Részt vállalunk a teológiai oktatásban, van egy hálózatunk, ami a teológiai iskolákat összefogja. És negyedsorban említem a humanitárius szolgálatot, amelynek a mértéke a korábbinál most már kisebb.

Utazásai során mit tapasztal, a baptisták mennyire egyformák és mennyire különböznek?

– Úgy mondanám, hogy mi többnyire egyek vagyunk. Hitünk fő dolgaiban és a baptista identitásban a Szentírásnak van tekintélye, a hangsúlyt a helyi gyülekezetre tesszük és a hitvalló keresztségre, és fontos számunkra a vallásszabadság.

Az ún. gyülekezeti-kultúrát és az életstílust tekintve, vannak különbözőségeink. Történelmi okai lehetnek ennek. A kelet-európai országokban élő baptisták 50 éven át bizonyos értelemben elszakítva éltek a világtól, és a túlélésért kellett küzdeniük, ennek megfelelő stratégiákat alakítottak ki.

Vannak bizonyos teológiai különbségek is. Néhány szövetségben a testvérnők is szolgálnak pásztoroként, máshol igehirdetőként, de pásztoroként nem, számos szövetségben pedig egyik szolgálatot sem végezhetik. Viszont nem szabad, hogy ezek a kérdések konfliktust képezzenek az EBF-ben. El is tudjuk fogadni és tisztelni egymást. Én például egy olyan szövetségből jövök, amelyik felavat nőket pásztoroként, viszont nagyon respektálom azokat a szövetségeket, amelyeknek ettől eltérő a gyakorlatuk.

Mi, Nyugaton, fokozott elvilágiasodással találjuk magunkat szembe, és az egyre agresszívabb ateizmussal.

Ezért olyan stratégiákat kell felvennünk, hogy megéljük az evangéliumot és bizonyosságot tegyünk egy mind szekularizáltabb társadalomban, ami pedig egyáltalán nem könnyű. Így aztán nem maradhatunk meg bezárkózva a gyülekezet falain belül, ki kell mennünk a „piacokra”, és hallatnunk kell a hangunkat. Kelet-Európában sok helyen még mindig erős a gyülekezeti kultúra és a nagyon szoros családi kötelékek a gyülekezetekben.

Meggyőződésem, hogy különbözőségeink és a sokszínűségünk ellenére, a hit lényeges dolgai egyesítenek bennünket. És mindez egyedül Isten kegyelme által, amely jól összetartja immár 60 éve az EBF-családot. Ugyanakkor gondot is okoz sok esetben, amikor nem feltétlenül értünk egyet egymással bizonyos dolgokban.

Közép-Ázsiában üldözik a baptistákat, hogyan látja a helyzetüket?

– Ezek között vannak az ún. „sztán-országok”: Tadzsikisztán, Türkmenisztán és Üzbegisztán. Számos helyen iszlám-szekuláris kormány működik, nem nagyon vallásos, inkább szekuláris. Ez abban is mutatkozik, hogy szembefordul minden, valamilyen hitelt elkötelezett módon gyakorló polgárral. És ez a baj, ezért kerülnek az evangéliumi keresztyének sokszor az üldözötték helyzetébe. Jellemző ez különösen Azerbajdzsánra, ezért kellett a vallásszabadság kérdésével foglalkozó EBF-bizottságnak odautaznia, többször is tárgyalni a vallásügyi miniszterrel. Rájöttünk, hogy a kormány nem törődik azzal, ha az „idegenek”, például az orosz ajkú emberek lesznek hívők, viszont nem tűri, ha a helyi lakosok, az azeri nemzetiségűek bemerítkeznek. A '90-es években kezdődött az azerik között a megtérés, mostmár körülbelül hétszázan vannak. A rájuk nehezedő nyomásként sokan elvesztették a munkahelyüket, az örmények által lakott vidéken két lelkipásztoruk börtönbe került.

Amennyire csak tudja, a hatóság megnehezíti a gyülekezetek regisztrálását, viszont ha nincs működési engedélyük, akkor az jogalap az illető közösség tagjainak az üldözéséhez.

Türkmenisztán egy roppant problémás hely, ahol nagyon nehéz baptista hívőként élni. Üzbegisztán, ahol körülbelül egy évvel ezelőtt az állami legfelsőbb bíróság elmozdította a baptista szövetség vezetőségét, hatályos rendelettel kimondták, hogy ott tilos ilyenféle vezetőnek lenni. Mindamellett, hogy roppant nehéz, de jelenleg is azon munkálkodunk, hogy kieszaközljük az EBF delegációjának a tárgyalását az ottani kormánnyal, a valásszabadság kérdéseiről.

Beszélhetünk a Közel-Keletről?

– Az elmúlt tíz év során került igazán közelebb hozzánk a Közel-Kelet. A Baptista Világszövetség vezetősége kért bennünket, hogy tartozhasson ez is az Európaiakhoz, mivel magukban talán nem tudnának önálló régiót alkotni. Sok ott is a kihívás...

...Mert háború dúl?

– Igen, mert háború van, főleg Irakban. A fővárosban, Bagdadban, van egy nagyon szép gyülekezet, de az emberek igyekeznek menekülni külföldre, mert azon a helyen veszélyes keresztyénnek lenni. Akik maradnak, és akikkel megismerkedtem a múlt években, azok komoly bizonyágtételekkel szolgálnak: bemennek a kórházakba, elbeszélgetnek a sebesültekkel, megvallják az ő hitüket – ami ott nagy kozkázatot jelent.

A Közel-Kelet többi része is problémás. Van egy baptista uniókn Izráelben. Az idén lesz 100 éve, hogy elindult ott a baptista misszió, úgy-hogy a következő tanácsülésünket Názáretben tartjuk. Ugyanakkor kell gondolnunk a ciszjordániai palesztin területen (*angol nyelvterületen West Bank néven ismert*) és a Gázában lakó hívőkre, akiknek nem lehet közös-ségük az Izráelben élő testvérekkel, az Izráel által épített biztonsági fal miatt. Ezek arab ajkú palesztin gyüle-kezetek, nincs egyetlen zsidó messianisztikus gyülekezetünk sem.

Betlehemben sem?

– Ott sincs, az is palesztin, arab gyüle-kezet... Gyakran az emberek elfeled-keznek ezekről az arab gyüle-kezetekről. Ezek a hívők osztoznak a palesztin lakosok sorsában, szenvedé-seiben, akik nekünk hittestvéreink. A Közel-Keleten működő gyülekeze-tek mind arab ajkú közösségek... Különös figyelmet kell fordítanunk a Gázában élőkre.

Egy nagyon jó gyülekezetünk van Rámalláh-ban (*a Palesztin Nemzeti*

Hatóság nem hivatalos fővárosa, Jeruzsálemtől északra, csupán 10 km távolságra – szerk. megj.). Megpróbáljuk őket segíteni, amennyire csak tudjuk, mert sajnos közülük is sokan elhagyják a Szentföldet.

Nagyon erős baptista szövetség mű-ködik Libanonban. Náluk jött létre egy stratégiai fontosságú szemináriumunk, az Arab Baptista Teológiai Szemi-nárium (ABTS), ahol a helybeliek mellett sok más arab országból való diák is tanul, még Észak-Afrikából is. Azért fontos ez számunkra, mert szá-mos diák olyan helyről jön, ahol nem lehet gyülekezetet szervezni és vissza-térve, ezek a diákok vezetik majd a házi közösségeket.

És Egyiptomban?

– Az ottani gyülekezetek Konvenciója tartozik hozzánk. Körülbelül négy egyiptomi baptista csoportosulásról tudunk, közülük csupán egy tagja az EBF-nek, az Egyptian Baptist Convention. Ez egy kisebb konvenció, de szépen munkálkodik. Rendsze-resen tájékoztatnak bennünket az ottani feszült helyzetről. Jelenleg is próbálnak szolgálni az utcai zavargá-sok sérültjei felé, ételmezt visznek, elsősegélyt nyújtanak, de nem avat-koznak bele a háborúskodásba.

Visszatérve még Irakra: Bagdadban a háború előtt is volt már baptista gyülekezet?

– Igen volt, de az egy nagyon bonyo-lult helyzet, a Szaddam-diktatúra ide-jén a hívők szabadabbak voltak, mint manapság. Ez a helyzet tragédiája, a nyugati fegyveres erők jelenléte kivál-totta az Al-Kaida és más extrém cso-portok aktivitását, akik szeretnének minden keresztyént elűzni Bagdadból. Ezért, amikor a háború kitört, a libanoni és jordániai szövetségek próbálkoztak a baptista gyülekezet újraindításával, sőt újak plántálásával, és dolgoznak a kurd nemzetiség között (főleg az északi országgrészben), de egyre veszélyesebb hívőnek lenni Bagdadban. Próbáljuk segíteni őket lehetőségeink szerint, és tartjuk a bag-dadi gyülekezettel a kapcsolatot.

Tony testvérnek mikor és hogyan történt a megtérése?

– Lelkipásztor családban nőttem fel, Skóciában, Glasgow városban; komoly hívő otthonunk volt. Az iskolában működött egy keresztyén szervezet: a Scripture Union, akik nyári táborokat – fiútáborokat – szerveztek. Egy ilyen alkalmon, 11 éves koromban adtam át

a szívemet az Úr Jézusnak. Így indult el a hívő zárandoklásom.

Mikor befejeztem a helyi iskolát, Londonba mentem zenét tanulni. Közben elkezdtem az igehirdetést is gyakorolni, és négy év után úgy éreztem, hogy az Úr hív engem az ő szol-gálatába. Oxfordban, a Baptista fő-iskolán folytattam a tanulmányaimat, utána elkezdtem pásztorolni két gyü-lekezetet egy észak-angliai városban, Bedfordban. Aztán meghívtak a York-shire-i tartomány regionális pásztorá-nak, néhány évig több mint száz gyülekezetet kellett felügyelnem. Azt követően a Bristol Baptista Kollégium tantestületébe kerültem (ez a világ legrégebbi baptista iskolája, 1679-ben alapították), ahol missziológiát és pásztorálást oktattam.

A Yorkshire-i éveimben kerültem közelebb az európai munkához. Még a kommunizmus virágzása idején kap-csolatot létesítettünk a litván baptis-tákkal, sokszor meglátogattam őket, ami kezdte kinyitni a szememet a kon-tinensre, benne Kelet-Európára. Így kerültem a saját szövetségem, a Nagy-Britanniai Baptista Szövetség nemzet-közi tevékenységébe, és onnan az EBF-ig. Aztán nekem is meglepetés volt, amikor 2003-ban engem ajánlot-tak Theo Angelo főtitkár utódjának. Én éreztem az Úr hívását ebben is, és a szolgálatot 2004-ben kezdtem el.

Óriási kiváltság számomra, és nagy öröm, hogy különféle helyzetben élő hívő testvérekkel találkozhatom, érzékelhetem közösségeink különös egységét, ami Jézus Krisztusban jön létre, és hogy Isten csodálatos dolgo-kaat visz véghez közöttünk. Nem kevés gonddal találkozom nap mint nap, de nagyszerű történeteink is vannak az Európai Baptista Federációban.

Kérdezhetem az életkorát?

– 55 éves vagyok, nő, feleségem logo-pédusként dolgozik, mentálisan sérült gyerekeket oktat egy iskolában. Három felnőtt gyerekünk van egy 25 éves fiunk, egy 23 és egy 21 éves lányunk, de még egyik sem repült ki a családi fészekből. Mi egy nagyon jó és élő bap-tista gyülekezethez tartozunk Bris-tolban, Nagy-Britanniában, a felesé-gem például diakónusként szolgál.

Nagyon jól éreztem itt magamat közöttetek, a romániai magyar bap-tista szövetség küldötteivel. Korábról már ismertem a kedves Vékás Zoltánt, aztán Borzási Gyula testvért, Istvánt, Józsefet. Jó volt itt lenni, és kívánom Isten áldását a munkátokra.

SZILÁGYI LÁSZLÓ

Egy ilyen nap nem találna-e készületlenül?

A tragédiákat kísérő apró mozzanatok is bevésődnek az emlékezetbe. Ha azt halljuk: „2001. szeptember 11”, megjelenik gondolatainkban az a keddi nap, a késő délutáni borzasztó rádióhírek, talán az is, hogy itt Nagyváradon kissé borongós volt az idő, aztán estefelé eleredt az eső... A 10 éves évfordulón Erdei Gabriellát kérdeztük, aki családjával New York-ban csupán másfél km-re lakik a valamikori Világkereskedelmi Központtól.

Ez év szeptember 11-én már tíz éve annak a világot megrázó eseménynek, aminek szem és fültanúi lehettünk.

Édesanyám először volt itt látogatóban. Nagy volt az örömmük, hiszen többszöri visszautasítás után, végre kapott vízumot és pár hónapot velünk tölthetett. A tragédiát megelőző hétvégén a Niagara-vízeséshez kirándultunk. Hétfőn érkezünk vissza, s ahogy közeledtünk a városhoz a férjem megjegyezte: „Milyen jó, hogy még áll a World Trade Center!” (WTC – Világkereskedelmi Központ). Ugyanis kb. két héttel korábban azt álmodta, hogy a nagyobbik fiúunkkal fenn voltak a tetején, de valamilyen oknál fogva az összedőlt, és a fölöttük kifeszített védő kötélbe kapaszkodva menekültek meg... Készültünk, hogy majd édesanyámat is felvisszük, de már nem kerülhetett rá sor.

A következő napon, kedd reggel nem akartunk korán kelni. Viszont 9 óra körül félelmetes dübörgésre ébredtünk, mintha gázrobbanás lett

volna a szomszédban. Majd bekapcsoltuk a televíziót, s miközben a reggeli kávékat iszogattuk, nem hittünk a fülünknek és szemünknek, amikor bejelentették: valószínű, terror támadás következtében egy utas-szállító repülőgép teljes erővel becsapódott a WTC egyik tornyába. A hír hallatán alig tértünk magunkhoz, majd férjemmel gyorsan felszaladtunk a lakótömb tetejére, ahonnan mindig tisztán lehetett látni a két ikertornyot. Ekkor már élőben is láhattuk a nagy tüzet, és a füstöt. Megijedtünk... csak néztük megrémülve. Én egy kis idő után lejttem, hogy a tévében nézzem tovább a történeteket.

Alig értem le a lakásunkba, amikor egy újabb nagy robbanás hallatszott. Ezalatt a redőnyök is megmozdultak az ablakainkon, s a tévében élőben láthattam, amint egy másik gép csapódik be a második toronyba (férjem mindezt filmezte a tetőről). Édesanyám annyira megrémült, hogy nem is merte nézni még a tévét sem, hanem igyekezett lefoglalni magát a kony-

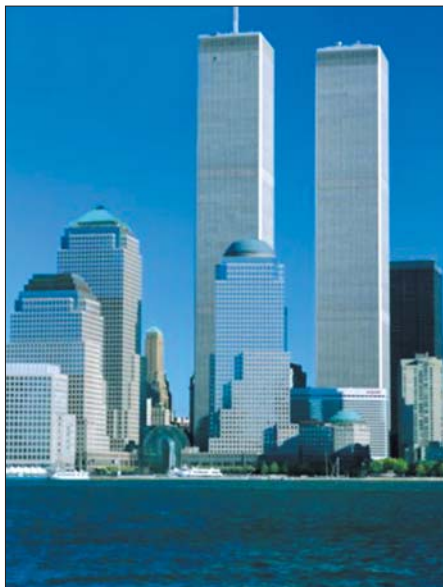
hában, de legszívesebben indult is volna haza azonnal, ami akkor lehetetlen lett volna, hisz a városból még napokig nem lehetett kimenni.

Mi Brooklynban lakunk, egy 12 emeletes épületben. A Hudson folyó és a közismert Brooklyn-híd választ el bennünket Manhattan alsó szakaszától, ahol a két nevezetes torony is állt, kb. 1,5 km-re átellenben. Ezek után a Brooklyn-híd kb. 2 hétig le is volt zárva, csak gyalogosan lehetett közlekedni, így az imaházba is kerülő utakon mentünk.

Aznap a délutáni ajtónálló sem tudott bejönni dolgozni, így férjem kellett egész délután az ajtónál álljon és félóránként vittem a vizes zsebkendőket, hogy tudjon némi friss levegőhöz jutni. Ugyanis a levegő hamar megtelt porral és füsttel, amit napokig érezni lehetett – még jó, hogy volt légkondicionálónk, mert ablakot nem lehetett nyitni. Az emberek megijedve, kiabálva szaladtak az utcánkban, kitört a pánik és félelem. ☞

Manhattan déli részének látványa Brooklynból, immár az ikertornyok nélkül, annak a háztömbnek a tetejéről, ahol cikkírónk is lakik. (A felvételt Molnár Zsolt készítette a tavalyi New York-i ifjúsági találkozóán.)

Amikor még álltak a WTC tornyai.

⇒ Másik nap erőt vettem magamon, és férjemmel elmentünk a történelem színhelyére, pontosabban csak a közepére. Félelmetes látvány fogadott: bokáig ért a por a környező utcákban, az üzletek ablakai kitörve, mintha lakatlan, háború súlytotta területen jártunk volna.

A városban megerősítették a biztonsági szolgálatot. Majdnem minden utca sarkon rendőrök álltak. És ez így volt hónapokon keresztül.

Ez az esemény megrázta az egész világot, de különösen Amerikát, hiszen Amerika mindig híres volt az óvatosságáról, biztonságáról – nos ettől a naptól kezdve ez is megingott. Az emberek bizonytalanabbá, békétlenebbé és bizalmatlanabbá váltak. Még a túlzott biztonság sem volt elég egy ilyen katasztrófa megelőzéséhez.

Az imaházban vasárnap több időt fordítottunk az imádkozásra, hiszen nagy figyelmeztetés, ébresztő volt ez nekünk, hívó embereknek. Vajon egy ilyen nap nem talál-e készületlenül? Vannak dolgok, amiket nem halaszt-hatunk, még ma meg kell tennünk!

Ezzel kapcsolatban jut eszembe, hogy két héttel a tragédiát megelőzően vendégeink voltak, akikkel fenn a tetőn élveztük a testvéri együttlétet a csodálatos kilátás mellett. Amikor férjemmel beszélgettünk, hogy mikor is hívjuk el őket, én ragaszkodtam ehhez az időponthoz... és milyen jó, hogy megtettük, mert vendégeinkkel együtt mi is akkor láthattuk utoljára a megszokott manhattani képet.

Azóta lecsendesedett a város, s hiszem, hogy sokan elgondolkoztak a történeteken.

KULCSÁR REBEKA

Tisztelettel New York-nak

Az árnyak egyre nagyobbra nőnek a füst beborít mindent.

Te melegben hallgatód őket. Mindenki lélegzik körülötted.

De ő ott áll a semmiben, Várja, hogy a Füstből kilépjen kit szeret.

Büszke vagyok rád!...

Oda mindened, de

tetszik az Ének

Könnyes szemekkel keresed Istent.

Felnéz az Égre

Nem látja Istent

Még a napot sem,

De ima után letörli

a könnyeket

És folytatja tovább az életet

Szívében őrzi mit elvesztett.

Szilágyperecsen, 2001. szeptember 24.

A város most komolyan készül a 10 éves évfordulóra. Ez alkalomból megnyitják a már elkészült Memorial vízeséses részt, ahol mindazoknak a neve szerepel, akik életüket veszítették ebben a katasztrófában. Jelenleg az új torony a 80. emeletnél tart (mostmár ez is jól látható tőlünk) és még majd követi két kisebb (70-80 emeletes épületek lesznek körülötte).

Az emberekben most is ott van bizonyos félelem, hogy ez a kivételes alkalom nehogy újabb katasztrófát vonzon magával, amit nem tudhatunk. Ezért a közbiztonságot már napokkal korábban megerősítik.

Hiszem azt, hogy Isten, aki eddig velünk volt, ezután is velünk lesz, „még ha a halál árnyékának völgyében járunk is”. Nekünk az a feladatunk, hogy készen legyünk, végezzük feladatainkat, szeressük egymást és legyünk készen a nagy találkozássra!

ERDEI GABRIELLA, *New York*

Cikkírónk Nagyváradon 1995-1998 között volt a Szeretet szerkesztőségi titkára, azóta családjával (fotónkon) New York-ban él.

KÁRÁSZ IZABELLA

Faggatózás

Cserebogár, sárga cserebogár mondd meg nekünk, hová repül a nyár?

Hová repül az élet, s a virág

Miért hervad? S hová lesz a világ?

Hajt-e még ki szívünkben lilium,

fehér akác illatát beszívom?

Hazavisz-e még egyszer a vonat

Meglátom-e kedves otthonomat?

Cserebogár, sárga cserebogár

Ugy-e még nem kopogtat a halál?

Ugy-e ott túl a kéklő bérceken

csillagokba felszállhat a szívem?

Megállhatok a nagy Isten előtt

s elmondhatom: nyár nélkül

szenvedők

és lázasan félve élők vagyunk.

A nagy hidegben csaknem

megfagyunk.

Cserebogár, sárga cserebogár

lesz-e még itt virágzó a határ?

Győzni fog-e az élni akarás?

Nyári mezőkön ring-e még kalász?

Ring még kalász! Ne csüggedj,

higgy, remélj!

Az Úr segít abban is: hazaérj!

Nézz fölfelé! Megáldó mosolya

fény utadon, és nem hagy el soha!

Mondja a Lélek, aki útítárs,

földi létünkben nagy vigasztalás.

Utunk vigyen bár mélységek felett

ott jön mellettünk, s bizton átvezet.

(1945)

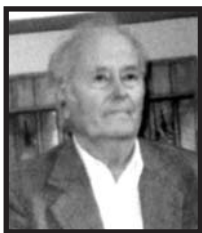
* Kárász Izabella nagyon fiatalon írta ezt a versét, 18 éves korában. Költői érzékenysége mellett talán gyermek-kora is hozzájárult ehhez?

Születése után édesapja meghalt, özvegyen maradt fiatal édesanyja Debrecenből Budapestre ment, őt nyolc éves koráig nagyanyja nevelte a Hajdú megyei Tetétlenen. Aztán egy hortobágyi településre Egyekre került. Itt Halászek, egy gyermektelen baptista lelkipásztor házaspár által kapott példás nevelést. A hívó nagyszülők által elvetett igemag a kis egyeki baptista gyülekezetben szökött szárbá. Felvették gyülekezeti tagnak, bemerítésére azonban csak 1948-ban Budapesten, a Nap utcában került sor dr. Somogyi Imre által. Első verse a Kürtben jelent meg, majd folyamatosan írt a Lelki Életbe és a Békehírnökbe.

Hosszú szenvedés után, életének 60. évében, az Úr magához szólította **Szabó Irmát** (született Rabatin). A 22 évig tartó szenvedés és gyengeség közepette is hűséges maradt Urához. Az utolsó heteket is, az egyre súlyosbodó betegséget megbékélve és türelemmel viselte. Élete zsinórmértékének a Fil 1:21-et vallotta: „*Mert nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség*”. Testvérnőnkét július 14-én temették Berettyószéplakon.

A gyászistentisztelet kezdetén Fekete Csaba helybeli lelkipásztor imádkozott, felolvasta a nekrológot, és a Jn 14:1-11 alapján hirdette az ígét. Továbbá Isten vigasztaló üzenetét román nyelven, a Zsolt 90:10-12 alapján, Bodor Sándor lp. szövege. A temetőkeresztben, a nyitott sír előtt kezdő imát mondott Szabó András értarsai lp., a 2Tim 1:5 verset idézve Bodor Sándor lelkipásztor magyar nyelven bátorította a gyászoló családot és a gyülekezetet. Mind a kápolnánál, mind a temetőkeresztben összevont fűvőszeneke és éneke szolgált. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak! (Sz.B.)

Fájó szívvel tudatjuk, hogy a brassói gyülekezet július 14-én kísért utolsó útjára **Sipos Ferenc** testvér, akinek az Úr 76 évet adott. Több éven át tartó betegségét és fájdalmait csendben hordozta, családját pedig készítette az elkerülhetetlen elválásra.

Temetésén, mint ahogyan azt testvérünk is kérte, hangzottak a vigasztaló ígék és az erőt adó énekek. Szolgáltak: Borzási Gyula lp, Kis Ottó lp, Vass András lp. (családi rokon) és Deák Zsolt lp. „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házuk.” (2Kor 5:1) Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló családnak! (D. Zs.)

Megdöbbenve álltunk Szilágykeréken július 13-án **Gál József** koporsója mellett, akinek az Úr 48 évet ajándékozott. Tragikus halálát képtelenek voltunk felfogni. Július 9-én szívinfarktussal szállították kórházba, amihez egy súlyos agyvérzés is társult. Az orvosok 1% esélyt adtak az életben maradásra, de mi hittük, hogy Isten gyógyító keze csodát tesz... De az Ő útjai nem a mi útjaink; Józsefet július 11-én magához szólította az Úr.

1962. október 21-én született Erkeken, hívő családban. 1990. június 2-án már az Úr gyermekeként feleségül vette Molnár Mártát. Házasságukból két gyermek született: Szilárd és Abigail. Énekkari, fűvőszeneke tagként és szolgálattelvőként is munkálkodott a gyülekezetben.

A gyászszertartáson Veress Efraim lp., román nyelven Horváth Ferenc lp., a temetőkeresztben Módi Miklós és Elekes József lelkipásztorok tolmácsolták a vigasztaló igei

üzenetet. A nekrológot Bándi Sándor helybeli lelkipásztor olvasta fel, szolgált az éneke és az összevont fűvőszeneke (Erked és Bagos). ... Most még a mély fájdalom uralkodik, de tudjuk, hogy Isten cselekedetei tökéletesek, és úgy mint József életével, a halálával is terve volt. (A gyászoló család.)

Alsóvaskón, február 17-én az Úr hazahívta **Osváth Józsefnét**, született Fekete Margit. Teremtő Urunk 79 évet adott neki kegyelméből, amelyből 55 évet boldog házasságban élt férjével. Egész életében az Urat szolgált. Az utóbbi években sokat szenvedett, de az Úrba vetett hite, és az öröme nem fogyott el. Még halála előtt is elénekelt néhány éneket, és imádkozott, érezte hogy megy a Megváltójához.

Temetése február 20-án volt, mikor fájó szívvel, de Isten akaratába megnyugodva és a viszontlátás reménységében gyűltünk össze a koporsó körül –férje, lányai: Magdolna és Erzsébet, aki Magyarországon él családjával, unokái: Titusz, Andrea, Edit, Adina, Hajnalka és Dávid, dédunokái, vejei, testvére és családjai, rokonság, ismerősök és a nagy hallgatóság.

A gyászistentiszteleten és a sírnál Isten vigasztaló ígét Szekrényes Pál, Papp László valamint Brisc Daniel lelkipásztorok hirdették. A szilágybagosi éneke és fűvőskar szolgált a háznál és a temetőkeresztben is. Hálások vagyunk az Úrnak, mert elmondhatjuk róla: „*ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltétem nékem az igazság koronája.*” 2Tim 4,7-8. (Leánya: Fazakas Magdolna)

GYÁSZJELENTÉSEK SZILÁGYPERECSENŐL

Március 9-én **id. Darabont István** testvér temetésén vetünk részt, aki 79 évet élt. A gyászos háznál Simon József lelkipásztor hirdette az ígét a 90. Zsoltár alapján, majd a temetőben a Dán 12,2-3 alapján. Az istentiszteletet Borzási István helyi lelkipásztor testvér vezette.

Június 14-én kísértük utolsó útjára **Kulcsár Erzsébetet**, akinek az Úr 81 évet ajándékozott. A családi háznál Szekrényes Pál szilágybagosi, és Borzási István helyi lelkipásztor hirdette az ígét Jn 5:24-29 alapján. A temetőkeresztben Balla Béla diakónus testvér szólott a Jel 7:9-17 szerint. Az Úr tegye gyümölcsözővé az elhintett igemagot!

Július 5-én **Bákai Piroska** temetésére gyűltünk össze, aki 62 évet kapott az Úrtól ajándékba. Testvérnőnk egészségi állapota egy súlyosnak nem mondható műtét után gyorsan romlott, és az örök hazába való költözés hamar bekövetkezett. Gyászolja férje, gyermekei, valamint a gyülekezet. Az ígét Almási Mihály magyarországi lelkipásztor hirdette a Zsolt 42,6 alapján, a sírkertben pedig Mt 11,28 és Jn 11,25 alapján. Az istentiszteletet a helyi lelkipásztor vezette. Az Úr vigasztalja meg a gyászolókat! (B.I.)

Járjunk világosságban!

avagy: „mindenki abból ad másoknak amije van”

Itt az ősz, és vele a hálaadás – a hálaadó ünnepélyek – különösen szép időszaka.

Élt egyszer két szomszéd: egy nagyon rossz természetű, aki az ördög útjain járt, és egy másik, aki az Isten ösvényén haladva a jót és a becsületességet követte. Egy alkalommal a gonosz szomszéd elhátározta, hogy csúfot űz a mellette lakó rendes emberből. Ezért fogott egy kosarat, megtöltötte mindenféle szeméttel, majd átdobta a szomszéd udvarára. Közben ezt mondogatta: „Így ám, legyen mit ennie!”

A jó szomszéd, miután látta a történeteket, elment a piacra, vásárolt egy új kosarat, otthon pedig megtöltötte zöldségfélékkel és finom gyümölcsökkel, amik a kertjében teremtek. Aztán magához hívta a

gonosz szomszéd gyermekét és így szólt hozzá: „Légy szíves add oda ezt a kosarat az édesapádnak. Kérlek mondd meg neki, hogy mindenki abból ad másoknak, amije van”.

A fiú apja épp az ajtó mögött állt, hallotta a szomszéd szavait, majd kezet nyújtott a szomszédjának és így szólt: „Ön sokkal jobb, mint én. Kérem, bocsásson meg! Szeretném, ha barátokká válnánk.” Erre a jó szomszéd készségesen megbocsátott, és a két férfi barátta lett.

Isten arra hívott el minket, keresztyéneket, hogy világosságot terjesszünk a környezetünkben: Krisztus életet adó és helyreállító fényét, világosságát. Ezért újból és

újból felszólít arra, hogy éljünk a világosság gyermeikeként – ahogy a fenti példázatban a jó szomszéd is tette.

Magunktól nincs erőnk így szeretni, beszélni és cselekedni. Viszont ha naponként feltöltődünk Isten erejével – a mi Urunk, Jézus Krisztus jelenlétében –, még ennél többre is képesek leszünk.

Részlet az Útravaló 2011-es 2. félévi füzetének előszavából.

A felnőtteknek szóló bibliai leckék megrendelhetők az ITM-kiadó nagyváradi irodájában: 410080 Oradea, Str. Albacului 12. Tel: 0259 419 950.

Június 12-én, pünkösdvasárnap reggelén, 60. születésnapja előtt 4 nappal hívta haza az örök otthonba Teremtő Istenünk **Garai Imrét**, az arad-belvárosi baptista gyülekezet oszlopos tagját. A reggeli imaóra alatt, amikor éppen testvérünk gyógyulásáért szálltak a közbenjáró imádságok, az áldott Orvos felé, érkezett az egész közösséget megrázó hír, hogy testvérünk szíve megszűnt dobogni.

Garai Imre 1951. június 16-án született Feketyarmaton. Szülei, id. Garai Imre és Rozália, a hit útjára oktatták kora gyermekségétől fogva az ifjú Imrét és húgát Lenkét. 1964-ben a család Aradra költözött, majd 1970-ben a hitvalló bemeztetésére is sor került Deák Ferenc lelkipásztor által. 1978-ban találta meg élete párját Fegyver Évát, akivel boldog házasságban él 33 éven át. Isten kegyelméből két áldott gyermek – Zsolt és Zsuzsa – nevelését bízta rájuk a Teremtő, akiket önfeláldozó szeretettel neveltek a hit útján. Nagy örömeire szolgált, amikor családi körben lehetett, amikor jelen volt menyé

Enikő, veje Gábor és két unokája Lucas és Nimród.

Imre testvérünk szépen csengő tenor hangjával hamar bekapcsolódott az énekkar munkájába, ugyanakkor tehetséges versmondóként élete végéig hűségesen szolgált az Urat ezen a területen is – a szószéki szolgálatait is az őszinteség jellemezte.

A mennybemenetel napját már a kórházban töltötte. Majd rövid tíz nap alatt az Úr felkészítette az örök hajlék elfoglalására. Földi életének két utolsó napján lélekben már a „túlso parton” járt, családtagjaihoz szólva az élő víz utáni vágyát fejezte ki, és egy csodálatos biztató mondat hagyta el ajkát: „mindenre van kegyelem”, ezt követően csendben hazaérkezett Megváltójához.

A gyászistentiszteletre az aradi Felsőtemetőben került sor, ahol ígét hirdetett Simon András, a gyülekezet meghívott lelkipásztora, majd Giorgiov Adrián lp., azt követően Onisim Mladin román nyelven, közreműködött ifj. Chiciudean Miklós, Papp Dezső és Kovács Gyula lelkipásztor; a temesvári „Élő vizek” gyülekezetből egy énekcsoport szolgált, igei vigasztalással a csoport vezetője Jhony testvér. **(Bátkai Sándor)**

Címváltozás

Simon András lelkipásztor új címe és a pontosított e-mail címe:

310028 Arad, Str. Béla Bartók nr. 2. – Btf: 0735 500873, e-mail: simonand72@gmail.com

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

A gyerekeknek a szívét az ige és annak igazságai formálták

Gyerekszíjjal és szülőkkel telt meg a rogéiuszi baptista imaház udvara július 11-én. Ezen a napon indultak el táborozni a nagyvárad-rogéiuszi, a kémeri, a lecsméri, széplaki és a szentjánosi gyerekek 10 tanítóval-vezetővel – névszerint: Diószegi Renáta, Dobozi Rebeka, Pardi Matild, Fűzfa Andrea, Szabó Ildikó, Szekrényes Norbert, Szabó László lp., Mátyás Anna, Pintér Dávid, Drimba Anita, valamint három szakácsnéni társaságában.

Izgalommal és egyben lelkesedéssel indultunk úti célunk felé, a Belényes közelében levő bondoraszói táborba, ahol egy hetet tölthettünk.

A táborozási hét témája: „Pál apostol élete avagy Mindent vagy semmit”. A bibliatanulmányok által betekinthettünk Pál apostol missziós útjainak viszontagságaiba és kihívásaiba, de eredményes munkájába is.

A délelőtti Awana-játékokkal töltöttük a szabadban, s amikor már kezdett melegedni az idő, elvonultunk a hűvösbe és ott tartottuk a biblia-

órákat. Délutánonként jutott idő pihenésre, társasjátékokra, kézimunkára, vagy épp a mindig csábító patakba hűsölni. Délutánjainkba belefért még: bibliavetélkedő, számháború, focibajnokság, vizesakadály-verseny, vagy akár egy vízciszszázás is.

Egy napunk a hétből azzal telt, hogy kicsit körülnéztünk a Bondoraszó környéki vidéken, ugyanis gyalogtúrrára indult a csapat apraja-nagyja. Ez alkalommal élményt jelentett a gyerekeknek a saját ebédjüknek az elkészítése, amikor is szalonnát süthettek.

Esténként a csoportok készültek különböző témák bemutatására, jelenet formájában, azt követően Szabó László lp. fejtette ki számunkra immár szavakban az olyan címeteket mint: „Az légy, aki vagy! – Álszentelkedés”, „Ne szólj szám! – A nyelv féken tartása”, „Én is vagány akarok lenni! – Csordaszellem”, „Rólam beszélsz? – A külső megjelenés”, „Beszélj Róla félelem nélkül! – Bizonyágtétel”.

Megható volt látni estéről estére azt, ahogy a gyerekeknek a szívét az

ige és annak igazságai formálták. Hála Istennek, több gyerekben is eldőlt, hogy az Úr Jézust akarják követni, aminek hangot is adtak a bizonygatólevelekben. Jó látni, hogy Isten a gyerekekben és gyerekek által is tud munkálkodni. Bátorító ez az én számomra is, hogy szükséges és érdemes foglalkozni velük.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett a tábori hetünk szervezésében, imáival támogatott, vagy kétékezi munkájával igyekezett segíteni, gondolok itt a szakácsnényekre is, akik finomakat főztek, ami által gondoskodtak arról, hogy plusz kilókkal térjünk haza.:)

Adja meg Isten számunkra, és minden táborozó gyereknek, hogy kitartással, hűséggel fussuk meg a küzdőteret, ahogyan a tábori himnusz is szól: „Nemes harcod megharcoltad, futásod véget ért, gyere vedd át méltó díjadat a kitartásodért” –, s hadd vehessük majd át Urunktól a díjunkt, a koronát.

FÜZFA ANDREA, Biharszentjános